

OPINIA RZECZNIKA GENERALNEGO
CHRISTINE STIX-HACKL
przedstawiona w dniu 5 lutego 2004 r.¹

I — Wprowadzenie

1. Niniejsze postępowanie dotyczy obliczenia wymiaru pewnego świadczenia, znajdującego podstawę w porozumieniu zbiorowym (zasiłek pomostowy), wypłacanego w przypadku zakończenia stosunku pracy.

„Wszelkie postanowienia porozumień zbiorowych lub indywidualnych lub inne zbiorowe regulacje dotyczące dostępu do zatrudnienia, zatrudnienia, wynagrodzeń i innych warunków pracy albo zwolnienia są nieważne w zakresie, w jakim określają lub uprawniają do stosowania warunków dyskryminujących pracowników, którzy są obywatelami innych Państw Członkowskich”.

II — Ramy prawne

A — Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1612/68² z dnia 15 października 1968 r. w sprawie swobodnego przepływu osób wewnątrz Wspólnoty (zwane dalej „rozporządzeniem nr 1612/68”)

2. Artykuł 7 ust. 4 brzmi następująco:

B — Prawo krajowe

3. Według niepodważonych danych sądu krajowego zawartych w postanowieniu odsyłającym oraz oświadczenia przedstawiciela Niemiec złożonego podczas rozprawy istotny dla sprawy niemiecki stan prawny przedstawia się następująco:

4. We francuskich siłach zbrojnych stacjonujących na terenie Niemiec do chwili ich wycofania zatrudnieni byli pracownicy cywilni, których pracodawcą było wojsko francuskie. Wynagrodzenie z tytułu świadczonej pracy było wypłacane przez urzędy

¹ — Język oryginału: niemiecki.

² — Dz.U. L 257, str. 2.

Republiki Federalnej Niemiec na zlecenie i w imieniu wojska francuskiego. Na podstawie niemiecko-francuskiej umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania dla określenia podatku od wynagrodzenia właściwe było prawo podatkowe miejsca zamieszkania pracownika. Stosownie do tego niemieckie urzędy nie pobierały od pracowników mających miejsce zamieszkania we Francji podatku od wynagrodzenia brutto, lecz wypłycały wyższą kwotę aniżeli pracownikom mającym miejsce zamieszkania w Niemczech. Kwota ta, wypłacana przez wcześniejszego pracodawcę, podlegała opodatkowaniu we Francji.

5. Zasiłek pomostowy jest świadczeniem socjalnym, które Republika Federalna Niemiec wypłaca byłym pracownikom francuskich sił zbrojnych stacjonujących na terenie Republiki Federalnej Niemiec we własnym imieniu z własnych środków budżetowych na podstawie Tarifvertrag vom 31. August 1971 zur sozialen Sicherung der Arbeitnehmer bei den Stationierungskräften im Gebiet der Bundesrepublik Deutschland (porozumienia zbiorowego z dnia 31 sierpnia 1971 r. w sprawie zabezpieczenia socjalnego pracowników sił zbrojnych stacjonujących na terytorium Republiki Federalnej Niemiec, zwanego dalej „porozumieniem zbiorowym w sprawie zabezpieczenia socjalnego”), jeżeli ich stosunek pracy został wypowiedziany w związku z wycofaniem sił zbrojnych z Niemiec.

6. Zgodnie z właściwymi dla sporu przed sądem krajowym postanowieniami porozumienia zbiorowego w sprawie zabezpieczenia socjalnego wysokość zasiłku pomostowego

obliczana jest dla wszystkich osób pobierających ten zasiłek w ten sam sposób. Obliczenie to następuje co do istoty w ten sposób, że od przewidzianego w porozumieniu zbiorowym wynagrodzenia zasadniczego, które przysługiwało pracownikowi za pełny miesiąc kalendarzowy w chwili zwolnienia, poza faktycznie otrzymanymi świadczeniami z tytułu bezrobocia potrąca się między innymi fikcyjny niemiecki podatek od wynagrodzenia, i to stosownie do kryteriów podatkowych obowiązujących w chwili wypłaty zasiłku pomostowego. Fikcyjny niemiecki podatek od wynagrodzenia jest zatem brany również pod uwagę w przypadku byłych pracowników mających miejsce zamieszkania we Francji, którzy w okresie pobierania wynagrodzenia za pracę nie podlegali podatkowi od wynagrodzenia według prawa niemieckiego.

7. W ten sposób obliczony zasiłek pomostowy podlega opodatkowaniu w przypadku osób pobierających ten zasiłek mających miejsce zamieszkania w Niemczech po przekroczeniu kwoty wolnej od opodatkowania. Osoby pobierające zasiłek pomostowy mające miejsce zamieszkania we Francji muszą uiścić należny podatek we Francji. Postanowienie § 4 pkt 4 zdanie drugie porozumienia zbiorowego w sprawie zabezpieczenia socjalnego stanowi, że: „Jeżeli zasiłek pomostowy wypłacany jest w uzupełnieniu świadczeń Bundesanstalt für Arbeit (federalnego urzędu pracy) [...], podlega on podwyższeniu w wysokości koniecznej dla pokrycia podatku od wynagrodzenia”. Zgodnie z oświadczeniem przedstawiciela rządu niemieckiego podczas rozprawy, „to podwyższenie wysokości zasiłku [...] powoduje zneutralizowanie ewentualnego obciążenia podatkowego. Nie ma przy tym znaczenia, które Państwo Członkowskie

[...] pobiera ten podatek. [...] W Niemczech osoba pobierająca zasiłek pomostowy jest traktowana zawsze w ten sposób, aby podatek nie stanowił dla niej obciążenia w sensie ekonomicznym. W niniejszej sprawie podatek uiszczony [przez powoda w postępowaniu przed sądem krajowym] we Francji mógłby zostać zwrócony [...]. Konieczne w tym celu jest jedynie stosowne udokumentowanie wysokości uiszczanego podatku. Obywatele Niemiec i cudzoziemcy są [...] traktowani w sposób absolutnie identyczny w odniesieniu do [...] podatku, który należy faktycznie uiścić”.

III — Stan faktyczny, postępowanie przed sądem krajowym i pytanie prejudycjalne

8. G. Merida jest obywatelem francuskim i mieszka we Francji. Do czasu wypowiedzenia umowy o pracę G. Merida był pracownikiem francuskich sił zbrojnych stacjonujących w Niemczech. Po zakończeniu stosunku pracy G. Merida pobierał zasiłek pomostowy zgodnie z postanowieniami porozumienia zbiorowego w sprawie zabezpieczenia socjalnego. Wysokość świadczenia została obliczona zgodnie z postanowieniami porozumienia zbiorowego w sprawie zabezpieczenia socjalnego, to znaczy od wcześniejszego wynagrodzenia brutto potrącono faktycznie uzyskane we Francji świadczenia z tytułu bezrobocia i fikcyjny niemiecki podatek od wynagrodzenia. Tak obliczony zasiłek pomostowy przysługujący G. Meridzie podlegał opodatkowaniu we Francji jak wynagrodzenie za pracę zgodnie z właściwymi postanowieniami umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania i w związku z tym należny był od niego podatek francuski.

9. Będąc zdania, że potrącenie fikcyjnego podatku od wynagrodzenia pogarsza

w niedopuszczalny sposób jego sytuację względem pracowników mających miejsce zamieszkania w Niemczech, G. Merida wniósł skargę przeciwko Republice Federalnej Niemiec. Właściwy Arbeitsgericht (sąd pracy pierwszej instancji) i Landesarbeitsgericht (sąd pracy drugiej instancji) oddaliły jego powództwo. G. Merida wniósł rewizję (Revision) od wyroku Landesarbeitsgericht do Bundesarbeitsgericht (federalnego sądu pracy). Sąd ten ma wątpliwość, czy postanowienia porozumienia zbiorowego w sprawie zabezpieczenia socjalnego dotyczące sposobu obliczenia wymiaru zasiłku pomostowego w przypadkach, jak ten będący przedmiotem postępowania przed sądem krajowym, są zgodne ze wspólnotowym prawem do swobodnego przepływu osób. Z tego powodu Bundesarbeitsgericht postanowieniem z dnia 27 czerwca 2002 r. zawiesił postępowanie i zwrócił się do Trybunału z następującym pytaniem prejudycjalnym:

„Czy art. 39 WE zostaje naruszony w sytuacji, gdy w ramach ustalania podstawy obliczenia zasiłku pomostowego w przypadku § 4 pkt 1 lit. b) Tarifvertrag zur sozialen Sicherung der Arbeitnehmer bei den Stationierungsstreitkräften im Gebiet der Bundesrepublik Deutschland („TV Soz-Sich“) uwzględniany jest fikcyjny niemiecki podatek od wynagrodzenia (§ 4 pkt 3 lit. b) zdanie drugie TV SozSich), gdy były pracownik ma miejsce zamieszkania za granicą i tam podlega obowiązkowi podatkowemu?”.

IV — W przedmiocie pytania prejudycjalnego

A — Główne argumenty stron

10. *G. Merida* oraz *Komisja* są zdania, że osoby pobierające zasiłek pomostowy mające miejsce zamieszkania we Francji doznają pośredniej dyskryminacji na skutek potrącenia fikcyjnego niemieckiego podatku od wynagrodzenia. Sposób obliczenia wymiaru zasiłku pomostowego ma ich zdaniem skutek tego rodzaju, że wspomniana grupa uprawnionych otrzymuje zasiłek pomostowy w niższym wymiarze aniżeli kwota wypłacana im wcześniej przez byłego pracodawcę. W myśl dalszej argumentacji stron w przypadku pracownika, który ze względu na swoje miejsce zamieszkania w Niemczech podlega niemieckiemu prawu podatkowemu, nie dokonuje się żadnych innych potrąceń z zasiłku pomostowego poza fikcyjnym niemieckim podatkiem od wynagrodzenia oraz świadczeniami z tytułu bezrobocia. Osoby pobierające zasiłek pomostowy mające miejsce zamieszkania we Francji muszą tymczasem poza potrąceniem fikcyjnego niemieckiego podatku od wynagrodzenia dodatkowo uiścić rzeczywisty podatek od zasiłku pomostowego we Francji. Celem zasiłku pomostowego miało być — zdaniem powyższych stron — zagwarantowanie pełnej kwoty wynagrodzenia wypłacanego przez dotychczasowego pracodawcę w pierwszym roku po zakończeniu stosunku pracy. Zostało to zagwarantowane osobom pobierającym zasiłek pomostowy mającym miejsce zamieszkania w Niemczech. W myśl umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania osoby pobierające zasiłek pomostowy mające miejsce zamieszkania we Francji otrzymywały natomiast wyższe wynagrodzenie, ponieważ świadczenie pracodawcy podlegało jeszcze opodatkowaniu podatkiem od wynagrodzenia we Francji. W przypadku zasiłku pomostowego wysokość wynagrodzenia brutto podlega obniżeniu zarówno

o fikcyjny niemiecki podatek od wynagrodzenia, jak również o rzeczywisty podatek francuski. Tego gorszego traktowania nie można również uzasadnić uproszczeniami administracyjnymi. Wyrażona w art. 39 WE wspólnotowa zasada swobodnego przepływu osób nie może zostać ograniczona na tej podstawie.

11. *Republika Federalna Niemiec* jest zdania, że obliczenie wymiaru zasiłku pomostowego poprzez potrącenie fikcyjnego niemieckiego podatku od wynagrodzenia w przypadkach takich jak przypadek *G. Meridy* nie ma charakteru dyskryminującego. Powołuje się ona przy tym między innymi na uproszczenia administracyjne oraz na okoliczność, że zasiłek pomostowy nie jest przedłużeniem wynagrodzenia w przypadku bezrobocia. Podczas rozprawy przedstawiciel rządu niemieckiego wywodził, że w przypadku tego zasiłku chodzi dużo bardziej o dobrowolne świadczenie socjalne Republiki Federalnej Niemiec na rzecz byłych pracowników innych państw, które służy „złagodzeniu skutków społecznych procesu dostosowawczego” w przypadku bezrobocia i jest „formą swego rodzaju opieki w postaci świadczenia socjalnego”. Z tego względu, wyjaśniał przedstawiciel Niemiec, wymiar zasiłku pomostowego obliczany jest dla wszystkich uprawnionych w ten sam sposób. Następnie wywodził, że prawo wspólnotowe nie przyznaje pracownikom przygranicznym prawa do korzystniejszego traktowania w porównaniu z pracownikami mającymi miejsce zamieszkania w kraju wykonywania pracy. Podczas rozprawy Republika Federalna Niemiec podniosła ponadto, że zasiłek pomostowy otrzymywany przez uprawnionych mających miejsce zamieszkania w Niemczech podlega zasadniczo jako taki opodatkowaniu. Ewentualnie należny podatek jest jednak „neutralizowany” na etapie

obliczania wymiaru zasiłku pomostowego poprzez odpowiednie podwyższenie wysokości świadczenia. Według Republiki Federalnej Niemiec uregulowanie to obowiązuje również w odniesieniu do podatków należnych od zasiłku pomostowego we Francji.

B — Ocena

1) W przedmiocie sformułowania pytania prejudycjalnego

12. Sąd krajowy ma wątpliwość co do zgodności § 4 pkt 3 lit. b) zdanie drugie porozumienia zbiorowego w sprawie zabezpieczenia socjalnego z art. 39 WE w zakresie, w jakim to postanowienie porozumienia zbiorowego przewiduje, że „ustaleni[e] podstawy obliczenia” (chodzi oczywiście o obliczenie wysokości) zasiłku pomostowego następuje — również w stosunku do osób pobierających zasiłek pomostowy mających miejsce zamieszkania we Francji — poprzez potrącenie fikcyjnego niemieckiego podatku od wynagrodzenia. Sąd krajowy wnioskuje w związku z tym o dokonanie wykładni art. 39 WE. Jednakże świadczenia wynikające z postanowień porozumienia zbiorowego, takie jak zasiłek pomostowy, są jednocześnie objęte zakresem zastosowania zakazu dyskryminacji zawartego w art. 7 ust. 4 rozporządzenia nr 1612/68. Trybunał badał dotychczas w podobnych przypadkach Traktat WE łącznie z rozporządzeniem

nr 1612/68 i stwierdził, że rozporządzenie precyzuje prawa pracowników migracyjnych wynikające z art. 39 WE w zakresie związanym z zobowiązaniami wynikającymi ze stosunku pracy lub z porozumienia zbiorowego³.

13. Z tego względu proponuję przeformułowanie pytania prejudycjalnego w następujący sposób:

„Czy art. 39 WE i art. 7 ust. 4 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1612/68 z dnia 15 października 1968 r. w sprawie swobodnego przepływu osób wewnątrz Wspólnoty należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się przepisowi krajowego [tu: niemieckiego] porozumienia zbiorowego, zgodnie z którym wysokość świadczenia socjalnego — takiego jak zasiłek pomostowy będący przedmiotem sporu w postępowaniu przed sądem krajowym — w przypadku uprawnionych mających miejsce zamieszkania w innym Państwie Członkowskim, którzy podlegają tam również obowiązkowi podatkowemu, obliczana jest w ten sposób, że od wcześniejszego wynagrodzenia brutto potrąca się fikcyjny krajowy [tu: niemiecki] podatek od wynagrodzenia, chociaż na podstawie umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania wspomniani powyżej uprawnieni nie podlegali obowiązkowi zapłaty krajowego [tu: niemieckiego] podatku od wynagrodzenia w czasie trwania stosunku pracy?”

3 — Wyroki z dnia 8 maja 1990 r. w sprawie 175/88 Biehl, Rec. str. I-1779, z dnia 23 lutego 1994 r. w sprawie C-419/92 Scholtz, Rec. str. I-505, i z dnia 15 stycznia 1998 r. w sprawie C-15/96 Schöningh-Kougebetopoulou, Rec. str. I-47.

2) W przedmiocie wykładni art. 39 WE oraz art. 7 ust. 4 rozporządzenia nr 1612/68

a) W przedmiocie ewentualnej dyskryminacji na skutek faktycznego podwójnego opodatkowania

14. G. Merida oraz Komisja widzą niedopuszczalną dyskryminację w tym, że w ramach obliczania wymiaru zasiłku pomostowego dla uprawnionych mających miejsce zamieszkania we Francji potrącony zostaje fikcyjny niemiecki podatek od wynagrodzenia, choć zasiłek ten podlega jeszcze opodatkowaniu we Francji. W sposób oczywisty pytanie prejudycjalne sądu krajowego dotyczy także tego aspektu w zakresie, w jakim opiera się ono na obowiązku podatkowym we Francji.

15. W kwestii tej należy najpierw stwierdzić, że porozumienie zbiorowe w sprawie zabezpieczenia socjalnego — w zakresie, w jakim miałyby stanowić podstawę ewentualnej dyskryminacji — nie zostało przedstawione w sposób wyczerpujący przez sąd krajowy. Dopiero w trakcie rozprawy Republika Federalna Niemiec, cytując odpowiednie fragmenty porozumienia zbiorowego, zreferowała — czego też nikt nie podważył — że zasiłek pomostowy podlega opodatkowaniu

również w przypadku uprawnionych mających miejsce zamieszkania w Niemczech, niemniej jednak podatek ten podlega zwrotowi i zwrotu tego mogą żądać również osoby pobierające zasiłek pomostowy mające miejsce zamieszkania we Francji. W związku z tym bezprzedmiotowa jest argumentacja G. Meridy i Komisji, która zakładała istnienie dyskryminacji osób pobierających zasiłek pomostowy mających miejsce zamieszkania we Francji, mającej wynikać z quasi-podwójnego opodatkowania (fikcyjnego w Niemczech i faktycznego we Francji), którą to dyskryminację sąd krajowy uznał za możliwą.

b) W przedmiocie ewentualnej dyskryminacji na skutek tego, że wysokość zasiłku pomostowego przysługującego uprawnionym mającym miejsce zamieszkania we Francji nie odpowiada kwocie wypłacanej im przez byłego pracodawcę

16. Przy obliczaniu wymiaru zasiłku pomostowego w przypadku wszystkich uprawnionych, to znaczy niezależnie od miejsca zamieszkania w Niemczech, od indywidualnego wynagrodzenia brutto potrąca się fikcyjny niemiecki podatek dochodowy należny od porównywalnej osoby mającej miejsce zamieszkania w Niemczech. Prowadzi to do tego, że osoby pobierające zasiłek pomostowy mające miejsce zamieszkania we Francji znajdują się w gorszej sytuacji niż osoby pobierające zasiłek pomostowy mające miejsce zamieszkania w Niemczech, gdyż wysokość zasiłku pomostowego w przypadku tych pierwszych, inaczej niż w przypadku drugich, nie jest równa kwocie wypłacanej im przez wcześniejszego pracodawcę.

17. Pojawia się pytanie, czy stanowi to pośrednią dyskryminację zakazaną w art. 39 WE i art. 7 ust. 4 rozporządzenia nr 1612/68.

18. Artykuł 39 WE oraz art. 7 ust. 4 rozporządzenia nr 1612/68 zakazują nie tylko dyskryminacji ze względu na przynależność państwową, ale również wszystkich ukrytych form dyskryminacji, które poprzez zastosowanie innych kryteriów odróżniających faktycznie prowadzą do tego samego skutku⁴. Jak wynika z orzecznictwa Trybunału, przepis prawa krajowego, o ile nie jest obiektywnie uzasadniony i proporcjonalny do zamierzonego celu, należy uznać za pośrednio dyskryminujący, jeżeli z uwagi na swój charakter może on wywołać skutki raczej wobec pracowników migracyjnych, aniżeli wobec pracowników krajowych, i w konsekwencji tego zachodzi ryzyko, że szczególnie pracownicy migracyjni znajdą się w mniej korzystnej sytuacji⁵.

19. Wprawdzie porozumienie zbiorowe w sprawie zabezpieczenia socjalnego nie dokonuje rozróżnienia na podstawie przynależności państwowej osób pobierających zasiłek pomostowy, może ono jednak wywo-

ływać różne skutki w zależności od tego, czy pracownik w chwili pobierania zasiłku pomostowego ma miejsce zamieszkania w Niemczech, czy we Francji. Zamieszkiwanie w Niemczech przez obywateli Niemiec jest jednak sytuacją znacznie częstszą aniżeli w przypadku byłych pracowników migracyjnych, tak że tego rodzaju kryterium ma co do zasady niekorzystne skutki dla byłych pracowników przygranicznych⁶. Z tego powodu mógłby zachodzić przypadek dyskryminacji pośredniej.

20. Dyskryminacja pośrednia ma miejsce, gdy różne przepisy są stosowane do porównywalnych sytuacji lub gdy ten sam przepis jest stosowany do różnych sytuacji i gdy nie jest to uzasadnione różnicą bądź celem o obiektywnym charakterze⁷. W przypadku metody obliczania wymiaru zasiłku pomostowego mogłoby chodzić o sytuację, w której ten sam przepis jest stosowany do różnych sytuacji.

21. Trybunał ocenił zazwyczaj istnienie dyskryminacji pośredniej na podstawie celu regulacji będącej w danym przypadku przedmiotem sporu⁸.

4 — Wyroki z dnia 12 lutego 1974 r. w sprawie 152/73 Sotgiu, Rec. str. 153, pkt 11, z dnia 23 maja 1996 r. w sprawie C-237/97 O'Flynn, Rec. str. I-2617, pkt 17, oraz z dnia 27 listopada 1997 r. w sprawie C-57/96 Meints, Rec. str. I-6689, pkt 44.

5 — Wyroki z dnia 12 września 1996 r. w sprawie C-278/94 Komisja przeciwko Belgii, Rec. str. I-4307 oraz w sprawie O'Flynn (powołany w przypisie 4).

6 — Wyrok w sprawie Meints (powołany w przypisie 4) oraz wyrok z dnia 24 września 1998 r. w sprawie C-35/97 Komisja przeciwko Francji, Rec. str. I-5325.

7 — Zobacz na przykład wyroki w sprawie traktowania cudzoziemców w kwestiach podatkowych z dnia 14 lutego 1995 r. w sprawie C-279/93 Schumacker, Rec. str. I-225, z dnia 11 sierpnia 1995 r. w sprawie C-80/94 Wielockx, Rec. str. I-2493, z dnia 27 czerwca 1996 r. w sprawie C-107/94 Asscher, Rec. str. I-3089, oraz z dnia 14 września 1999 r. w sprawie C-391/97 Gschwind, Rec. str. I-5451, pkt 21 i nast., poza tym wyroki w sprawach Meints (powołany w przypisie 4), pkt 45, i O'Flynn (powołany w przypisie 4), pkt 20.

8 — Zobacz na przykład ostatnio wyrok Trybunału z dnia 23 października 2003 r. w sprawach połączonych C-4/02 i C-5/02 Schönheit i Becker, Rec. str. I-12575, pkt 84 i 95.

22. Zgodnie z przekonywającą w tym zakresie argumentacją Republiki Federalnej Niemiec, która została przedstawiona na rozprawie, celem zasiłku pomostowego nie jest utrzymanie indywidualnego poziomu dochodu w przypadku bezrobocia, lecz zagwarantowanie niezależnego od stosunku pracy państwowego świadczenia socjalnego, które służy złagodzeniu społecznych skutków bezrobocia. Wynika to z faktu, że świadczenie nie jest uiszczane w imieniu byłego pracodawcy, lecz przez osobę trzecią, mianowicie Republikę Federalną Niemiec, i to ze środków własnych oraz bez świadczenia wzajemnego.

23. Wydaje się, że obliczanie wymiaru tego świadczenia socjalnego w jednolity sposób — tj. w tym wypadku z uwzględnieniem fikcyjnego niemieckiego podatku od wynagrodzenia — dla porównywalnych osób pobierających zasiłek pomostowy mających miejsce zamieszkania w Niemczech, jak i na terytorium innego Państwa Członkowskiego, jest z tym celem jak najbardziej zgodne.

24. Wprawdzie prowadzi to do tego, że wysokość zasiłku pomostowego wypłacanego osobom mającym miejsce zamieszkania we Francji nie odpowiada kwocie wypłacanej im przez wcześniejszego pracodawcę, jednakże ta nominalnie wyższa kwota wypłacana pracownikom mającym miejsce zamieszkania we Francji była jedynie naturalną konsekwencją tego, że ich przychody z tytułu wynagrodzenia za pracę były zwolnione z niemieckiego podatku od wynagrodzenia na podstawie właściwych postanowień umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania.

25. Zgodnie z orzecznictwem Trybunału tego rodzaju różnicowanie sytuacji podatników mających miejsce zamieszkania w różnych Państwach Członkowskich, związane z umowami o unikaniu podwójnego opodatkowania, jest o tyle zgodne z prawem wspólnotowym, o ile wynika przede wszystkim z obowiązujących w danych Państwach Członkowskich różnych stawek podatkowych, których ustalenie należy do kompetencji Państw Członkowskich⁹. Z tego, że odmienne traktowanie — tak jak w postępowaniu przed sądem krajowym w przypadku czynnych zawodowo pracowników mających miejsce zamieszkania w Niemczech i we Francji — jest zgodne z prawem wspólnotowym, nie można jednak wnioskować, że musi tak być również w przypadku obliczania wymiaru niezależnego od pracodawcy państwowego świadczenia socjalnego, którego celem jest złagodzenie skutków społecznych w razie bezrobocia.

26. W związku z tym należy stwierdzić, że art. 39 WE i art. 7 ust. 4 rozporządzenia nr 1612/68 nie sprzeciwiają się obliczeniu wymiaru zasiłku pomostowego zgodnie z porozumieniem zbiorowym w sprawie zabezpieczenia społecznego w przypadku uprawnionych mających miejsce zamieszkania we Francji, o ile w przypadku zasiłku pomostowego chodzi o niezależne od pracodawcy państwowe świadczenie socjalne, którego celem jest złagodzenie skutków społecznych w razie bezrobocia.

9 — Wyroki z dnia 12 maja 1998 r. w sprawie C-336/96 Gilly, Rec. str. I-2793, oraz z dnia 12 grudnia 2002 r. w sprawie C-385/00 De Groot, Rec. str. I-11819.

V — Wnioski

27. Mając na uwadze powyższe rozważania, proponuję, by Trybunał udzielił następującej odpowiedzi na zadane pytanie prejudycjalne:

„Artykuł 39 WE i art. 7 ust. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 1612/68 z dnia 15 października 1968 r. w sprawie swobodnego przepływu osób wewnątrz Wspólnoty należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one przepisowi krajowego [tu: niemieckiego] porozumienia zbiorowego, zgodnie z którym wysokość świadczenia socjalnego — takiego jak zasiłek pomostowy będący przedmiotem sporu w postępowaniu przed sądem krajowym — w przypadku uprawnionych mających miejsce zamieszkania w innym Państwie Członkowskim, którzy podlegają tam również obowiązkowi podatkowemu, obliczana jest w ten sposób, że od wcześniejszego wynagrodzenia brutto potrąca się fikcyjny krajowy [tu: niemiecki] podatek od wynagrodzenia, chociaż na podstawie umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania wspomniani powyżej uprawnieni nie podlegali obowiązkowi zapłaty krajowego [tu: niemieckiego] podatku od wynagrodzenia w czasie trwania stosunku pracy, gdy podatek należny od zasiłku pomostowego w innym Państwie Członkowskim zostanie zwrócony w ten sam sposób, jak ewentualnie należny podatek w kraju [tu: Niemczech]”.